

OVAJ ČASOPIS I NJEGOV SVETI ZADATAK

Ovaj časopis je jedan od glavnih faktora ili instrumenata u sistemu Biblijske Pouke, ili „Bogoslovnog Proširenja,” koje je sada bilo predstavljeno u svim djelovima civiliziranog svijeta po WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY, ovlaštenog 1881, „Za Promicanje Kršćanske Spoznaje.” On ne služi samo kao učionica gdje se Istraživači Biblije mogu sastati na studij Božanske Riječi, nego također i kao kanal komunikacije kroz kojeg se do njih može doći sa obavijestima o Kongresima Društva i o dolasku putujućih predstavnika nazvanih „Putujući starješine,” i biti osvježeni sa izvještajima o Kongresima.

Naše „Berejske Pouke” su tematska ponavljanja ili pregledi STUDIJA koje je naše Društvo izdalo, većinom ugodno uređene, i vrlo korisne svima koji bi zaslužili jedini počasni stupanj kojeg Društvo odobrava, naime, *Verbi Dei Minister* (V.D.M.), koji, kada ga se prevede na Hrvatski glasi, *Sluga Božanske Riječi*. Naše obrađivanje Međunarodnih Pouka Nedjeljne Škole je posebno za starije Istraživače Biblije i Učitelje. Neki to obilježje smatraju neophodnim.

Ovaj časopis čvrsto brani jedini pravi temelj Kršćanske nade koji je sada bio tako općenito negiran – Otkupljenje kroz dragocjenu krv „Čovjeka Krista Isusa, koji je dao sebe kao *Otkupninu* [odgovarajuću cijenu, zamjenu] za sve.” (1. Pet. 1:19; 1. Tim. 2:6) Gradeći na tom sigurnom temelju sa zlatom, srebrom i dragocjenim kamenjem (1. Kor. 3:11-15; 2. Pet. 1:5-11) Riječi Božje, njegov daljnji zadatak je da „svima rasvjetli što je zajedništvo tajne koja od početka svijeta bijaše skrivena u Bogu...da sada crkvi bude obznanjena mnogovrsna mudrost Božja...koja u drugim naraštajima nije bila obznanjena ljudskim sinovima kao što je sada obznanjena.” (Efež. 3:5-9,10)

Oslobođen je utjecaja bilo koje organizacije, sekte ili ljudskog učenja, dok nastoji sve više i više dovesti svaki svoj izričaj u što potpuniju podložnost volji Božjoj u Kristu, kako je izražena u Svetom Pismu. Prema tome časopis je slobodan objaviti odvažno sve ono što je Gospodin rekao – u skladu sa Božanskom mudrošću koja nam je data da to razumijemo. Naš stav nije dogmatičan, nego uvjeren; jer mi znamo što tvrdimo, koračajući sa bezuvjetnom vjerom po sigurnim Božjim obećanjima. Povjerali smo mu pouzdanje, da bude korišten jedino u Njegovoj službi; od tud naše odluke u odnosu na ono što se može i što se možda neće pojaviti na njegovim stranicama da to mora biti u skladu s našom prosudbom onoga što je Njemu ugodno, učenjem Njegove Riječi, za izgrađivanje Njegovog naroda u milosti i spoznaji. I mi ne samo da pozivamo nego mi potičemo naše čitatelje da si dokažu sve izjave iz časopisa sa nepogrešivom Riječju na koju se stalno ukazuje, kako bi se olakšalo takvo ispitivanje.

Za nas Biblija jasno uči:

DA JE CRKVA „HRAM” ŽIVOG BOGA – njegoa „građevina,” čija gradnja traje cijelo Evandeosko doba – od kad je Krist postao Otkupitelj svijeta i „glavni kamen” ovog hrama kroz kojega će kad bude završen Božji blagoslovi doći svim narodima i oni će imati pristup Njemu. – 1 Kor.3:16, 17; Ef. 2:20-22; 1 Moj. 28:14; Gal.3:29

DA SE U MEĐUVREMENU NASTAVLJA KLESANJE, OBLIKOVANJE I POLIRANJE posvećenih vjernika u Kristovo djelo pomirenja, i kada posljednji od tog „živog kamenj”, „izabranog i dragocjenog” bude bio spreman, Veliki Graditelj će ih sve dovesti k sebi kroz prvo uskršnuće; i hram će biti ispunjen slavom i biti će mjesto sastajanja Boga i ljudi tijekom Milenija. – Otkr. 15:5-8

DA JE TEMELJ NADE ZA CRKVU I SVIJET zasnovan na činjenici da je Isus Krist, milošću Božjom, okusio smrt za svakoga, „otkupnina za sve” i da će on biti „istinita svjetlost, koja obasjava svakoga čovjeka i koja dolazi na svijet” u određeno vrijeme. – Hebr. 2:9; Ivan 1:9; 1 Tim. 2:5,6

DA JE NADA CRKVE da će biti poput svog Gospodina, „vidjeti ga kakav doista jest”, biti „sudionikom božanske prirode”, i imati udjela u njegovoj slavi kao sunasljednici. – 1 Ivan 3:2; Ivan 17:24; Rim.8:17; 2 Pet.1:4

DA JE SADAŠNJI ZADATAK CRKVE usavršavanje svetaca za buduće djelo službe; razvijanje u sebi svake milosti; biti Božji svjedok svijetu; i pripremiti se da budu kraljevi i svećenici u sljedećem dobu. – Ef. 4:12; Mat. 24:14; Otkr. 1:6; 20:6

DA JE NADA ZA SVIJET milenijsko kraljevstvo u kojemu će svi dobiti priliku biti blagoslovljeni sa spoznajom i svim drugim – vraćanje svega onog što je Adam izgubio, svima koji to prihvate i koji budu bili poslušni, iz ruku njihovog Otkupitelja i njegove proslavljene Crkve – dok će svi nepopravljivi biti zauvijek *uništeni*. – Djela 3:19-23; Iza. 35

NAŠA ZAPADNA KONGRESNA TURNEJA

KONGRES U SEATTLU

NAŠ vlak stigao je u Seattle u četvrtak ujutro, 22. srpnja, a četiri dana našeg boravka sigurno će dugo ostati u sjećanju svih koji su sudjelovali u blagoslovima ovog kongresa. Vrijeme je bilo idealno; aranžman odličan; a jeftina cijena željeznice dovela je mnogo prijatelja koji žive u radijusu od 804 km. Jedan brat star osamdeset i tri godine rekao nam je da je prešao udaljenost od preko 3218 km. Prijatelji su bili vrlo oduševljeni i dali su mnoge dokaze velike ljubavi prema Gospodinu, prema Istini i jedni prema drugima. Kad se je naša četa od devedeset iskrčala na stanici u Seattleu, dočekalo nas je otprilike stotinu i pedeset, koji su nas srdačno dočekali u ime Gospodina i njegove djece. Uzvratili smo pozdrave i brzo shvatili da smo u društvu Gospodinove braće punih ljubavi.

Kongres je otvoren u 10.30 sati. Brat Acheson, iz razreda u Seattleu, kao njihov predstavnik, pozdravio nas je i uvjerio nas u ljubav mjesne Crkve i njihovu sreću što smo s njima. Nakon toga, brat Baker, govornik za prijatelje cijelog Sjeverozapada, pozdravio je turiste s Kongresa, uvjeravajući nas da su prijatelji prostranog okruga koji je on predstavljao bili jednog srca i misli u zahvalnosti za naš dolazak, i u iščekivanju Božanskog blagoslova za Kongres i natovaren molitvama za božanski blagoslov nad službama koje su se trebale održati.

Zatim, kao predsjednik Watch Tower Bible and Tract Societyja, pozdravili smo sve drage prijatelje koji su bili prisutni na kongresu, uvjeravajući ih u našu kršćansku ljubav i dobre želje te da nam je drago biti među njima i primiti njihovu dobrodošlicu i da im uzvratimo naš srdačan pozdrav. Uvjerili smo ih u nastojanja Društva u svakom trenutku i u svim okolnostima da pazimo na interese stada Gospodnjeg i da učinimo sve što je u našoj moći da pomognemo dragim ovcama da u potpunosti shvate duljinu i širinu, visinu i dubinu ljubavi Božje. Zatim smo predstavili brata JF Rutherforda kao stalnog predsjedatelja Kongresa, koji je otvoren sastankom za svjedočanstva, na kojem su se mnoga srca oslobodila tereta, govoreći o svojoj ljubavi prema Gospodinu i Istini; kako je u Božanskoj providnosti Istina najprije došla do njihove pažnje; kako su rasli u milosti i znanju; kako je njihova ljubav prema Gospodinu i prema braći neprestano rasla; kako su shvatili svršetak doba i da će žetva uskoro biti gotova i ljeto Božanske naklonosti uskoro završiti, i kako su se Božanskom milošću trudili „učvrstiti svoj poziv i svoj izbor.” – 2 Pet . 1:10.

Nakon poslijepodnevne službe hvale obratili smo se Konresu iz teksta „Tko spozna um Gospodnji ili tko mu bijaše savjetnikom?” (Rim. 11.32.) Očitali smo Božanski plan kako je naveden u Svetom Pismu,

počevši sa Sotoninim otklonom, i pokazujući ispitivanje anđela u vezi s čovjekovim padom, i pouke o čovjekovom padu i otkupljenju i vraćanju i konačnom ispitu. Nastojali smo razjasniti da je poslušnost Bogu krajnji test s kojim će sva njegova stvorenja na bilo kojem planu postojanju biti iskušana. Nitko osim poslušnih neće imati vječni život. Svi neposlušni će biti uništeni. Nastojali smo uočiti koje su Božanske naredbe koje se moraju poštovati, i ustanovili da one uključuju vjeru, poniznost i odanost, i to iz čistog srca nadahnutog ljubavlju, i da se ta ljubav ne odnosi samo na Oca i Sina, već mora biti opći element karaktera primjenjiv na sve ljude i u omjeru koliko su u skladu s Božanskim karakterom i primjenjiv čak i na novo stvorenje.

Navečer nakon službe hvale brat OL Sullivan obratio se kongresu. Nismo imali zadovoljstvo čuti obraćanje, budući da smo prihvatili poziv da posjetimo brata i sestru koji žive u Everettu, a koji fizički nisu mogli prisustvovati Kongresu. Bili smo najsrdačnije primljeni i ustanovili smo da su radosni u Istini i jaki u Gospodinu. Brat ima osamdeset i sedam godina i tjelesno je u krajnje žalosnom stanju, ali njegovo srce je sretno i njegovo lice vedro, zbog svjetla spoznaje Gospodnje koja je obasjala njegovo srce. Bolest mu je reumatskog karaktera i zahvatila je zglobove, tako da i najmanji pokret istih izaziva jake bolove. Veselo i strpljivo rekao mi je da čeka Gospodinovo vrijeme za svoju „promjenu” i da mu je cijela utjeha Istina. Dragi brat koji nas je odveo da ga vidimo primijetio je da kad god se osjećao obeshrabrenim ili na bilo koji način sklon mrmljanju, malo je potrčao da vidi ovog brata, s rezultatom da je uvijek zaključio da u usporedbi s njim on nije imao poteškoća, nikakvih iskušenja, bez boli, i ako ovaj dragi Brat može slaviti Gospodina pod takvim uvjetima, nijedan žamor ili uzdah ne bi trebao izbjeći one koji su u povoljnijem stanju, osim uzdača sućuti.

U petak ujutro imali smo još jedan sastanak hvale i svjedočanstva, nakon kojeg je brat FA Acheson iz Seattlea održao, kako se navodi, vrlo zanimljiv govor. Poslijepodne smo održali sastanak za pitanja koji je trajao više od dva sata i jako smo cijenili pitanja, koja su ukazivala na širinu i dubinu razmišljanja. Navečer se jedan od lokalne braće, brat WA Baker, obratio Kongresu, očito na veliko zadovoljstvo.

Subota, 24. srpnja. – Dan je započeo sastankom za svjedočanstva, za koji se navodi da je bio vrlo zanimljiv, a nakon ove službe uslijedio je govor brata JA Bohneta, o kojem smo čuli izvrsna izvješća. Žalili smo što nismo mogli biti prisutni dok su drugi govorili, ali naše vrijeme, u skladu, vjerujemo, s Božanskom voljom, dano je privatnim sastancima s prijateljima koji su imali posebna i privatna pitanja za raspraviti.

Poslijepodne smo održali govor o krštenju, njegovom značaju i simbolu, nakon čega je uronjeno osamdesetero, četrdeset i troje braće i trideset i sedam sestara. Navečer smo imali simpozij o darovima i milostima ljubavi, devet drage braće sudjelovalo je na zadovoljstvo i korist kongresa.

Nedjelja, 25. srpnja. – Sastanci ovog dana održani su u New Armory Hallu. Brat JF Rutherford govorio je prijepodne, a skupština je uglavnom bila sastavljena od prijatelja Istine, od oko pet stotina. Njegov je tekst bio Malahija 3:2, a posebna točka govora bila je kušnja sadašnjeg vremena – Tko će izdržati? i kakvu pomoć im je Gospodin osigurao.

Poslijepodnevna služba bila je posebno za javnost, naša tema je bila, „Gdje su mrtvi?” Bila je prisutna brojna i vrlo inteligentna publika – stanovnici Seattlea i ljudi iz svih dijelova svijeta koji su prisustvovali Izložbi u Seattleu. Mnoštvo je bilo procijenjeno na 4000. Imali smo najveću pozornost i na kraju su bili mnogi topli pozdravi i izrazi radosti, nade i zadovoljstva povezani s „dobrom viješću velike radosti koja će biti za sve ljude.” Večernja je seansa bila gozba ljubavi, kad smo se oprostili jedno od drugoga i rekli: „Bog vas blagoslovio. Nadajmo se ponovnom susretu na Velikom saboru na visini, gdje ćemo sigurno biti vjerni onome koji nas je pozvao iz tame u njegovu čudesno svjetlo.” Vjerojatno ih je stotinu pratilo našu družinu do vlaka. Oni u vlaku i oni na platformi ujedinili su svoja srca i glasove u slatkim pjesmama, „Blagoslovljena bila veza koja nas veže”, „Bog budi s tobom dok se ponovno ne sretnemo” itd.

U SPOKANEU, WASHINGTON

Naš voz je stigao na vrijeme za dogovoreni sastanak u 15 sati. U depou nas je dočekalo dvadesetak dragih prijatelja kao predstavnika skupštine. Ispraćeni smo do dvorane, gdje nas je čekalo još stotinjak. Drugim riječima, ukupan broj okupljenih prijatelja bio je oko stotinu i pedeset – uključujući dobar broj iz okolnih gradova. Imali smo najugodniju sezonu druženja oko dva sata. Preko brata Fielda primili smo pozdrave lokalne zajednice i uvjerali braću u našu ljubav i naše cijenjenje povlastice biti s njima.

Naše obraćanje bilo je iz teksta „Čuvaj svoje srce svom marljivošću, jer iz njega su izvori života.” Nastojali smo pokazati da su Gospodnja testiranja duž linije prikladnosti za vječni život ili vječnu smrt; da će tako biti sa svijetom tijekom Milenija i da je tako s Crkvom u sadašnje vrijeme. Nastojali smo razjasniti da je stanje srca ono što Gospodin provjerava; da će prema odanosti ili nelojalnosti srca biti odluka. Odani će imati život vječni po Isusu Kristu Gospodinu našem; a nelojalni, plaća grijeha, smrt vječna. Istaknuli smo bezbrojne privilegije i naklonosti i blagoslove i prednosti u svakom pogledu koje smo, Božjom

milošću, uživali. Sve su to pokazatelji da je Bog za nas; da on želi da svoj poziv i izbor učinimo sigurnim; i stoga cijela odgovornost za uspjeh ili neuspjeh leži na nama i ovisi o našoj odanosti njemu, našem održavanju naših srca u ispravnom odnosu s Bogom. Pokazali smo da ovo čuvanje, da bi bilo uspješno, mora biti učinjeno sa svom marljivošću, jer svijet, tijelo i Protivnik neprestano nam nude zavodljiva iskušenja nelojalnosti, kojima se moramo oduprijeti. Gospodin dopušta ova iskušenja, jer nas želi ispitati, probati. „Gospodin, Bog tvoj, ispitat će te, voliš li Gospodina, Boga svoga, svim srcem svojim.” – Pnz. 13:3.

Večernja je sesija bila za javnost, a tema je bila „Lopov u raj; Bogataš u paklu; Lazar u krilu Abrahamovu.” Bila je prisutna vrlo inteligentna publika koja je dva sata pomno pazila. Broj je procijenjen na tisuću i pet stotina. Sa sastanka smo otišli direktno na naš vlak, u pratnji znatnog broja prijatelja.

BUTTE, MONTANA

Po dolasku našeg vlaka na depou nas je dočekalo dvadesetak prijatelja Istine, od kojih osam mještana, a ostali iz obližnjih mjesta, koji su nas ispratili do sale za sastanke, gdje smo se obratili prijateljima iz teksta: On je oživio vas koji ste bili mrtvi u prijestupima i grijesima.” – Efež. 2:1.

Nastojali smo pokazati nešto od razlike između mrtvog svijeta i oživljenog „novog stvorenja” u Kristu Isusu, kojemu je sve postalo novo. Svijet, u neznanju i praznovjerju, ima malo pojma o svrsi svog stvaranja. Jelo, spavanje, rad i nastojanje da se uživa čine ukupni zbroj života za nekoliko godina zemaljskog postojanja. Dodani su strahovi u pogledu budućnosti – užasi i muka uma da sljedeći život ne bude gori od sadašnjeg. Naprotiv, kršćanin ima mnogo prednosti u svakom slučaju, ne samo u pogledu budućih izgleda, već i u pogledu sadašnjeg života. Njemu dolazi smisao za život, svrha, cilj koji treba tražiti, nebeska ambicija. Dodatno smo pokazali da je figura ili ilustracija koja se ovdje koristi ljudski embrio. Nakon začeca mora doći razdoblje oživljavanja, punjenja energijom; inače ne bi bilo života, rasta, pripreme za rođenje. Tako kršćanin, začet od Duha Svetoga kroz poruku Gospodnju, mora dosegnuti stupanj oživljavanja, razdoblje vitalizacije, stupanj aktivnosti, tako sigurno kako napreduje. U ovom stanju aktivnosti mora i dalje napredovati i postati jak i spreman za rođenje uskršnućem, da može s Gospodinom sudjelovati u slavi, časti i besmrtnosti Prvog uskršnuća i biti rođen od mrtvih, neraspadljiv.

Navečer smo imali bogoslužje za pučanstvo, ali bilo je prisutno samo oko tristo pedeset. Oni su, međutim, dali izvrsnu pozornost našem govoru o tome „Gdje su mrtvi?” Na kraju je revno preuzeta besplatna literatura i izrečeni su neki izrazi koji su ukazivali na to da je u

glavama nekolicine pobuđen značajan stupanj zanimanja. Ovdje se pojavio čovjek koji je čuo govor iz Seattlea. Izjavio je da je bio po cijelom svijetu i da je, nakon što je čuo i ispitao sve postojeće religije, postao nevjernik, sve dok u Seattleu nije prvi put čuo Božju Istinu i odmah se potpuno obratio na vjeru u velikog Autora Božanskog plana vjekova.

Nakon javnog skupa nekoliko prijatelja nas je otpratilo do željezničke stanice i krenuli smo na put za Denver.

DENVER, COLORADO, KONGRES

Vožnja od dvije noći i gotovo dva dana dovela nas je u Denver na vrijeme za popodnevni sastanak u četvrtak, 29. srpnja. Kongres u Denveru već je započeo. Dobar Sastanak za svjedočanstva uvelike je osvježio već okupljene prijatelje i pomogao im da se međusobno upoznaju. Ukupan broj zainteresiranih bio je tristotinjak.

Naš poslijepodnevni govor temeljio se na tekstu: „Početak je mudrosti strah Gospodnji.” (Psalam 111:10.) Ovo smo tretirali kao i prethodnom prilikom, naglašavajući činjenicu da kao što je naš dolazak Gospodinu bio nadahnut poštovanjem prema njemu, tako je i naša vjera u Krista bila utemeljena na poštovanju Božje poruke milosti. Zatim je uslijedilo posvećenje, rezultat daljnjeg poštovanja. Tada je poštovanje pomoglo u usavršavanju naših žrtava i zaštitilo nas od drskih grijeha i pomoglo nam popraviti karaktere koje je Bog predodredio i koji bi jedini trebali biti prihvatljivi izabranima. Kod takvih vjernih osoba osobna ambicija neće samo biti podvrgnuta Božanskom uređenju, nego će biti zgnječena, „umrtvljena,” iskorijenjena, a najviša ambicija srca bit će ona koju je izrazio naš Gospodin: „Rado vršim tvoju volju, Bože moj; da, tvoj je Zakon zapisan u mom srcu.” (Psalam 40:8.) Takvo uživanje u žrtvovanju u Gospodinovoj službi i nikada ne zaboraviti da je poslušnost još uvijek više cijenjena kod Gospodina od žrtve. Takve će Gospodin čuvati svojom snagom, „Kao zjenicu oka svoga”, „U šupljini svoje ruke”. (Pnz 32:10) Ništa ih ne smije povrijediti. Ovima sve stvari moraju raditi na dobro. Čak ih ni njihove slabosti i mane neće spotaknuti, jer su njihova srca odana, njihove nenamjerne nesavršenosti pokrivene su Gospodnjom milošću i bit će učinjene da im služe kao stepenice umjesto kamena spoticanja. Ako im nedostaje talenta ili obrazovanja, Gospodin će im nadoknaditi te nedostatke na svoj način. On se zavjetuje da će to učiniti kroz Krista, jer su oni udovi njegova Tijela.

Večernji sastanak u četvrtak bio je za javnost, a tema je bila „Gdje su mrtvi?” Preko tisuću je bilo prisutno, ispunjavajući Prvu kršćansku crkvu, a nekoliko stotina je odbijeno. Imali smo najveću pažnju i povjerenje da su neki profitirali.

U petak ujutro u 10:30, nakon bogoslužja, održali smo Susret pitanja za zainteresirane. Mnoga su pitanja bila vrlo zanimljiva i važna i indikativna za proučavanje Istine. Neki od njih odnosili su se na Saveze, žrtvu za grijeh, itd., i ukazivali su na to da su dragi prijatelji uvelike razmišljali u ispravnom smjeru. Prisustvo je bilo oko četiri stotine.

Nedugo nakon podneva morali smo se oprostiti s prijateljima i nastavili dalje prema Kongresu u Sv. Josipu. Ako je slijedio program koji smo zacrtali, poslijepodnevna služba bila je govor o krštenju od strane brata Franka Drapera i nakon njega je uslijedilo simbolično krštenje u vodi (25 ih je uronjeno od tada smo saznali), a zatim navečer služba hvale i svjedočanstva. U subotu su braća FL Hall i GM Hunt održali govore, a u nedjelju su brat Frank Draper i brat F. L. Hall bili govornici. Završna sjednica bio je simpozij o ljubavi, na kojem je sudjelovalo nekoliko braće.

KONGRES U SV. JOSIPU

Išli smo prije izletničke grupe i stigli u St. Joseph u subotu ujutro, 31. srpnja. Kongres je već bio u tijeku dva dana s bratom Rutherfordom kao predsjedateljem. Brat SD Senior održao je uvodnu riječ dobrodošlice, na koju je odgovorio predsjedavajući. Zatim je uslijedio vrlo zanimljiv susret hvale i svjedočanstva. Činilo se da su prijatelji vrlo rano na Kongresu dostigli dobar stupanj duhovnog žara. U petak ujutro brat SD Senior održao je govor. Popodne je govorio brat PSL Johnson, a navečer ga je slijedio brat Raymond. Brat GB Raymond govorio je u subotu poslijepodne, a brat JF Rutherford navečer.

U vrijeme našeg dolaska u subotu ujutro služba hvale i svjedočanstva, koja je već bila u tijeku, upravo je završila. Zakoračili smo na platformu dok su dragi prijatelji pjevali onu dragocjenu pjesmu: „Blagoslovljena budi veza koja povezuje naša srca u kršćanskoj ljubavi.” Prizor je bio vrlo dirljiv. Oči mnogih bile su vlažne i cijela zajednica, procijenjena na 800, činila se duboko pogođenom prilikom i prikladnim riječima koje su pjevali. Srdačno smo se pridružili prijateljima u pjevanju, a zatim smo im se obratili iz teksta: „Blagoslov Gospodnji obogaćuje, i on ne dodaje žalosti.” – Izr . 10:22.

Pokazali smo da Gospodinov blagoslov nije obogatio svijet, ali da će to učiniti u Božje vrijeme. Istaknuli smo da je blagoslov Gospodnji obogatio oca Adama, ali da je grijeh neposluha pokvario njegov blagoslov i navukao na njega kaznu prokletstva smrti. Zatim smo pokazali obećanje novih blagoslova u Božanskom savezu s Abrahamom i da spoznaja o ovom dolazećem blagoslovu znači osvježenje i radost svima koji ga mogu vidjeti i čuti očima i ušima vjere. Pratili smo ispunjenje obećanja u Kristu i Crkvi i primijetili koliko je bogat božanski blagoslov za sve

koji će primiti čak i sadašnji predokus. Usmjerali smo pozornost na misao o ispunjenju Božanskih obećanja u Božje određeno vrijeme – kako će blagoslov Gospodnji na kraju učiniti Crkvu doista bogatom, do mjere Božanske prirode i slave, časti i besmrtnosti obećanih onima koji će tada biti sunasljednici s Gospodinom Isusom u njegovom Tisućugodišnjem Kraljevstvu i njegovom djelu blagoslivljanja svijeta.

Ukazali smo na istinitost tvrdnje našeg teksta, „On tuge ne dodaje.” Pokazali smo da žalosti nisu Gospodinova priprema ili dodavanje, već dolaze kao rezultat grijeha i nesavršenosti i da u onoj mjeri u kojoj poštujemo Gospodina i nastojimo hodati kroz život blizu njega, u istom omjeru ćemo izbjegavati tuge koje dolaze iz vanjskih izvora. Također smo primijetili činjenicu da je Božanska namjera da oni koji žele živjeti pobožno budu progonjeni, ali da takvo progonstvo nije od Gospodina, iako ga on dopušta, i da s njegovom dovoljnom količinom milosti možemo biti osposobljeni da se „dičimo i u nevolji.”

Istakli smo Božanski poredak za sve ove blagoslove: da je naš Gospodin Isus, rođen pod Savezom zakona kao i pod Savezom Abrahama, stoga bio obvezan držati se Zakona, i činio je to savršeno; i da je tako on proglašen jedinim savršenim čovjekom preko kojeg su nam pribavljeni svi blagoslovi od Gospodina, uključujući priliku da postanemo članovi „Abrahamovog potomstva”. (Gal 3:29.) Ispunjavanjem Zakona Isus je imao pravo na sve što je otac Adam izvorno posjedovao kao savršen čovjek, sve što je izgubio zbog neposluha. Stoga je Isus imao pravo na vječni ljudski život i zajedništvo s Ocem – također je imao pravo biti Vladar ili Kralj zemlje i na svo zemaljsko dostojanstvo i čast od Boga koje to podrazumijeva – imati vlast nad poljskim zvijerima, pticama nebeskim i ribama morskim, kao i nad palom rasom. Da je naš Gospodin odlučio koristiti ta zemaljska prava, mogao bi doista blagosloviti svijet u značajnoj mjeri putem mudrih zakona i propisa koji se odnose na prehranu, itd., itd. Ali njegovo bi carstvo i dalje bilo podložno smrti, jer bi smrtna kazna i dalje visila nad Adamom i njegovim potomstvom.

Takav je blagoslov bio upravo ono što su Židovi očekivali kao rezultat Abrahamova obećanja. Čekali su Mesiju, koji će, kao njihov Učitelj i veliki Kralj, vladati, voditi i blagosloviti ih i na kraju proširiti tu vladavinu i blagoslov na sve obitelji na zemlji s općenito povoljnim i uzdižućim utjecajima. Bog je, međutim, imao više planove za čovječanstvo. Jer „kao što su nebesa viša od zemlje, tako su Božji planovi viši od ljudskih planova i njegove metode više od ljudskih metoda.” – Iza. 55:9.

U skladu s Božanskim planom, naš Gospodin Isus, umjesto da zadrži zemaljski život i carstvo na koje je imao pravo kao poslušni nasljednik Saveza zakona,

žrtvovao ga je – položio u smrt. Ovo je bio Očev prijedlog – da ako pokaže svoju vjeru i poslušnost do te mjere da u potpunosti žrtvuje zemaljski život i prava, Otac će ga uzdignuti božanskom snagom od mrtvih, ne ponovno u zemaljske uvjete, već u nebeske uvjete – „Daleko iznad svega poglavarstva, i moći, i vlasti, i dominacije, i svakog imena koje se imenuje.” (Efež. 1:21.) Očev prijedlog je da bi tako uzvišen mogao i dalje posjedovati zemaljska prava koja je žrtvovao – posjedovati ih kao imovinu ili vrijedno vlasništvo koje bi mogao dati za blagoslov Adama i njegove rase, čiji su životi i zemaljska prava izgubljeni grijehom. Pokazali smo da je naš uskrsnuti, proslavljeni Gospodin imao u svom posjedu kada je uzašao dovoljno visoku razinu blagoslova što je značilo obnovu Adama i svakog člana njegove rase, ili onoliko njih koliko bi ih moglo odabrati da primijene ovu dobrobit na sebe. Jedna Kristova žrtva bila je dovoljna za sve ako se tako primijeni. Zamolili smo sve da primijete da su blagoslovi koje je Isus morao dati bili zemaljski blagoslovi, zemaljski život, zemaljska moć, zemaljski raj itd., a ne nebeske stvari.

NOVI SAVEZ

Podsjetili smo prijatelje da su se Izraelci pod Savezom zakona nadali ovim velikim zemaljskim blagoslovima od Mesije. Isprva su mislili da bi Mojsije trebao biti veliki Izbavitelj, preko kojega bi dobili divne blagoslove. Ali kako su uvidjeli da Mojsije i sva njihova rasa umiru, donekle su shvatili da im njihov (Zakon) savez ne donosi velike blagoslove koje su očekivali. Tada im je Gospodin preko proroka poslao jamstva da će sklopiti Novi (Zakon) Savez s njima nakon određenih dana, implicirajući tako da (Zakon) Savez u koji su se pouzdali nije u potpunosti zadovoljavajući i ne može za njih postići ono što su trebali. Oni su, naravno, znali da ako žele imati Novi savez, on mora imati i posrednika. A Gospodin je preko proroka nagovijestio da će veliki Mesija biti taj Posrednik. Gospodin je govorio o tim budućim stvarima kao da već jesu. O njima je govorio proročki. Tako se i naš Gospodin nazivao Jaganjcem Božjim zaklanim (u Božanskoj namjeri) od postanka svijeta. Slično je Isus, prije svog rođenja, proročanski spomenut kao Posrednik Novog saveza – niti sam Savez, niti njegov posrednik, ne postoje, osim u Božjem obećanju. Bog je rekao Izraelu – „Evo, poslat ću svog Glasnika,...samog Glasnika Saveza, koji vam je mio [sluga ili Posrednik Novog Saveza zakona za čijim dolaskom tako žudite]. Ali tko može dočekati dan njegova dolaska? i tko će opstati kad se on pojavi? jer on je kao ogranj ljevačev i kao lužina suknarova.” – Mal. 3:1,2.

Naglasili smo da iako je Izrael ubio Otkupitelja to je učinjeno iz neznanja i da je naše razumno očekivanje moglo biti da bi nakon što je naš Gospodin završio svoju žrtvu na Kalvariji i uzašao na visinu i pojavio se

u Očevoj prisutnosti, njegovo pojavljivanje bilo za Izrael, kao Posrednika obećanog Novog saveza – da primijeni njegovu krv kao zapečaćenje tog Novog saveza zakona. Tako bi on dao Izraelu pravo zemaljskog života, zemaljske časti, zemaljske vladavine, na koje je imao pravo kroz držanje Zakona, ali je žrtvovao kako bi to mogao dati Izraelu, a preko Izraela svim obiteljima zemlja. No, na naše iznenađenje, nije učinio ništa slično. Umjesto da obaspe blagoslovom obnove tjelesni Izrael, učinio je upravo suprotno. Rekao im je: „Ostavlja vam se vaša kuća pusta. Od sada me nećete vidjeti dok ne kažete: Blagoslovljen Onaj koji dolazi u ime Gospodnje” – prilikom njegova drugog dolaska kao Kralja slave, većeg Kralja, Svećenika i Posrednika između Boga i ljudi – između Boga i svijeta. (Mat 23:38,39.) Apostol izjavljuje da je Izrael bio zaslijepljen, ali nas jednako tako uvjerava da njihova sljepoća neće trajati zauvijek, te da će im se Božanska naklonost vratiti pod njihovim Novim savezom.

Što je naš Gospodin učinio s tim zemaljskim pravima, zemaljskim počastima, zemaljskim životnim privilegijama, itd., koje je trebao dati? Sjećamo se da je zapisano da je „Uzašao na visinu, ondje da se pojavi u prisutnosti Božjoj za nas” – za „domaćinstvo vjere”, antitipske Levite, uključujući antitipske svećenike. Skrenuli smo pozornost na očitu nepodudarnost ovoga, naime, da se Crkva nada duhovnim blagoslovima, slavi, časti i besmrtnosti na duhovnom planu, a ne nada se dobiti zemaljska prava, zemaljski život itd., kao što je Isus morao darovati. Istaknuli smo, međutim, da je ponuda upućena Crkvi od Oca, koji je, surađujući s našim Gospodinom Isusom, uputio nama koji se sada zovemo sličan poziv onome koji je bio upućen našem Gospodinu Isusu. Naš Gospodin Isus nudi nam najprije zemaljska prava i blagoslove koje je stekao poslušnošću Zakonu i koje, zahvaljujući svojoj žrtvi, sada mora dati. Sve ih je ponudio nama – „domaćinstvu vjere” ovog Evandeoskog doba, ali uvjetno i nikako drugačije. Uvjeti su da ćemo, kao što je on učinio, pristati žrtvovati ova zemaljska prava, poništiti ih, odložiti ih, umrijeti za ta zemaljska restitucijska prava, privilegije i časti. Čineći tako, slijedit ćemo primjer našeg Gospodina, hodati njegovim stopama, i biti poslušni njegovoj Riječi, i smatrat ćemo se dostojnima udjela s njim u nebeskoj slavi, časti i besmrtnosti, i u Njegovoj tisućljetnoj vladavini.

Objašnjavajući nam prijedlog, Učitelj kaže da se prije svega možemo smatrati opravdanima vjerom – opravdanima besplatno od svakoga grijeha, kao da smo zapravo savršeni. Ali ovo opravdanje vjerom samo nam je dano sa svrhom i na neko vrijeme – da nam pruži priliku da žrtvujemo ta zemaljska prava. A tko god ne iskoristi priliku i ne obavi posvećenje, njegovo će opravdanje propasti – neće vrijediti ništa. Ako,

međutim, ima bilo kakve želje da bude njegov učenik i slijedi njegovo vodstvo, da sudjeluje u njegovoj smrti, da sudjeluje u njegovoj žrtvi, da bude mrtav s njim, taj učenik može imati jamstvo sudjelovanja s njim u nebeskom stanju, uvjetima i slavi. „Hoće li tko biti moj učenik, neka uzme svoj križ i neka ide za mnom“, „i gdje sam ja, bit će i moj sluga“. U skladu s tim Apostol potiče sve vjernike, sve članove kućanstva vjere, da prikažu svoja tijela živim žrtvama, koje se smatraju „svetima”, opravdane besplatno od grijeha po zaslugama krvi Isusove, koja ih čini „prihvatljivim” žrtvama i omogućuje im da postanu sunasljednici s Kristom u nebeskoj slavi pod istim uvjetima koje je Otac dao njihovom Otkupitelju. – Rim. 12:1.

Tako smo vidjeli da će ovim Božanskim programom zasluga Kristove smrti, zemaljska prava, restitucijske privilegije i časti proći kroz Crkvu bez imalo umanjenja; jer sve što Crkva prima vjerom po Kristu mora biti ponovno položeno u žrtvu. Dakle, onda, na kraju ovog Evandeoskog doba, Kristova zasluga neće biti ni veća ni manja nego u vrijeme kada je umro; ali, u Božjoj providnosti, ta će zasluga u međuvremenu biti korištena kao osnova ili uvjet prema kojem će „izabrana” Crkva biti uzdignuta, ne samo iz uvjeta grijeha i smrti, nego iz svih zemaljskih uvjeta – u nebeske uvjete, u božansku prirodu. Zastali smo na trenutak kako bismo s apostolom razmotrili divnu Božju mudrost i rekli s njim, Tko je unaprijed poznavao Božji um ili koji je bio njegov savjetnik u ovom divnom, ekonomičnom, sudskom, punom ljubavi i velikodušnom dogovoru po kojem smo mi, „izabrani” ovog Evandeoskog doba, primali milost na milost ili naklonost na naklonost i dopušteno nam je sudjelovati s našim Gospodinom u njegovom velikom djelu blagoslova svijeta čovječanstva uzdizanjem, društvenim, mentalnim, moralnim i fizičkim?

„MILOSRĐE KROZ TVOJE MILOSRĐE”

Zatim smo se upitali: Što će Krist sljedeće učiniti s ovom zaslugom vlastite žrtve? Poslušali smo apostola, koji cijelu ovu stvar objašnjava u Rimljanima 11:25-33 . On nas uvjerava da Izrael nije odbačen zauvijek, već samo dok mi, duhovni Izraelci, ne budemo najprije traženi i pronađeni, ulašteni i opremljeni i dovedeni do savršenstva. Tada će „sav Izrael biti spašen” od sljepoće koju je Bog poslao na njih na početku ovoga vijeka. Do tog vremena će Izbavitelj izaći sa Siona. Glava, Gospodin naš Isus, rođen je prije više od osamnaest stoljeća. Njegovo Tijelo, Crkva, sada se rađa na kraju ovog Evandeoskog doba tako što ima udjela u „njegovom uskrsnuću.” – Fil. 3:10,11.

Izrael i svijet su čekali razvoj ovog velikog Osloboditelja – Isusa Glave i Crkve njegovog Tijela. Ovo je veći Posrednik poput Mojsija, za kojeg je Mojsije rekao: „Proroka će vam Gospodin Bog naš

podići od vaše braće, poput mene.” (Djela 3:22.) Glava je podignuta prije gotovo osamnaest stoljeća. Tijelo se sada podiže i, s „promjenom” članova stopala, antitip, Posrednik, Svećenik i Kralj svijeta će istupiti naprijed. Nije nam preostalo da sumnjamo kako i kada i gdje će započeti blagoslov. Božanski blagoslov će doći do svijeta čovječanstva kroz Izrael i pod njihovim Novim savezom. Bili su zaslijepljeni i okrenuti u stranu, čekajući na Izbavitelja – čekajući na Posrednika. Uskoro će on biti dovršen. Njegov prvi posao bit će predati zaslusi Novoga saveza onu istu „dragocjenu krv” koja je, tijekom ovog Evandeoskog doba, blagosloвила i utješila Crkvu i otvorila nam put sunasljedstva s Otkupiteljem kroz žrtvu.

Kristova krv predstavlja njegov žrtvovani život i sva zemaljska prava koja su u njoj predstavljena. Njegovo pravo na zemaljski život, po njegovoj poslušnosti Zakonu, i dalje je njegova imovina ili zasluga, prenesena kroz Crkvu, koja je njegovo Tijelo. Sada postaje krv Novog (Zakona) saveza, temelj pomirenja između Boga i Izraela. Ona pečati taj Savez, koji će, preko Izraela, proširiti prednost vječnog života na svaki narod, naciju, koljeno i pleme. Ovu krv Novoga saveza naš Gospodin poziva svoju Crkvu da sudjeluje u njoj, govoreći: „Pijte iz nje svi.” I opet: „Možete li piti čašu koju ću ja piti?” Osim ako ne sudjelujemo u zaslugama njegova tijela i stoga smo opravdani zaslugama njegove žrtve, i ako osim toga ne sudjelujemo u „njegovoj čaši” kao dionici njegove krvi, „njegove smrti,” njegove žrtve, nemamo života u sebi. Dijeći s njim u njegovoj čaši, sudjelujući u njegovim patnjama ovog sadašnjeg vremena, pokopani s njim uranjanjem u njegovu smrt, bit ćemo povezani s njim kao članovi Posrednika u djelu dijeljenja blagoslova tog Novoga saveza, pod njegovim uvjetima, svakome tko ih želi prihvatiti.

„O slavna nado nebeske ljubavi!
Ona nas uzdiže do stvari iznad;
Ona nosi na orlovskim krilima.
Ona našim radosnim dušama daje predokus
I čini nas čak ovdje da blagujemo
s Isusom, svećenici i kraljevi.”

Dalje bilježimo Apostolove komentare. U stihu 27, još uvijek govoreći o Izraelu, on kaže: „Ovo je moj [Novi] Savez s njima kada ću ukloniti njihove grijeh.” Naglasili smo da se Apostol mogao pozvati samo na Novi savez obećan tom narodu, i činjenicu da njihov grijeh treba biti uklonjen u vrijeme kada je taj Savez zapečaćen – učinjen operativnim. Sveti Pavao nastavlja, izjavljujući da je prirodni Izrael bio tretiran kao Božji neprijatelj i odbačen tijekom cijelog ovog Evandeoskog doba – da bismo mogli imati privilegiju postati članovima Duhovnog potomstva Abrahamova pod izvornim, primarnim Savezom. Sveti Pavao ističe da čim Crkva, Izbavitelj, izađe sa Siona i njihov Novi

savez počne djelovati, učinak će biti, ne samo da ih „spasi” od njihove sljepoće, nego i da se „ukloni njihovu bezbožnost.”

Posebno smo primijetili da sveti Pavao izjavljuje za prirodni Izrael, blagoslovljen pod svojim Savezom, da će „zadobiti milosrđe po tvom milosrđu.” Istaknuli smo da to ne znači da milost prema Izraelu, zemaljskom potomstvu pod Novim savezom, neće biti Božanska milost, niti znači da to nije milost Gospodina Isusa Krista. Naprotiv, bit će od Oca i po Sinu i po Crkvi. „Milosrđem tvojim zadobit će milosrđe.” Podsjetili smo prijatelje da svaki dobar i savršen dar dolazi od Oca svjetla i da nam svaki blagoslov dolazi po njegovu predstavniku, našem Gospodinu Isusu Kristu, te da smo mi, Crkva, po njemu i kroz njega. Stoga, izraz: „Milosrđem tvojim zadobit će milosrđe,” samo skreće našu pozornost na činjenicu da je Božanska namjera odati počast Crkvi provodeći kroz nju božanski blagoslov, koji je od davnina bio obećan prirodnom sjemenu Abrahamovom.

OTAC MNOGIH NARODA

Istakli smo da u Ezekielu 16:45-60 Gospodin jasno pokazuje da će njegov odnos prema vanjskim narodima biti kroz prirodni Izrael. Govoreći o Sodomljanima i Samarićanima, Gospodin je upotrijebio ove dvije nacije kao ilustracije drugih nacija svijeta i kako su primljene u Božanski blagoslov, govoreći: „Dat ću ti ih za kćeri [za poučavanje], ali ne po tvom Savezu.” Njihov savez iz tog vremena bio je Sinajski savez zakona. Ali Savez pod kojim će im se oni dati bit će njihov Novi (Zakon) Savez – ustanovljen od strane boljeg Posrednika – Krista, Glave i Tijela.

Pokazali smo da će tako sve nacije svijeta imati privilegiju vratiti se u sklad s Bogom pod Izraelovim Novim savezom. To bi impliciralo da da bi imali dobrobit Novoga saveza moraju postati pravi Izraelci, s istinskim obrezanjem srca. Tako će Abraham postupno postati „otac mnogih naroda.” Podsjetili smo prijatelje na proročanstvo koje izjavljuje da će nakon vremena nevolje i nakon što će Drevni Dostojnici biti postavljeni kao vladari prirodnog Izraela, i nakon što će Božji blagoslov i Novi savez početi djelovati prema njima, drugi narodi svijeta počet će to primjećivati. Grijeh i smrt još će vladati među njima, ali će u Izraelu vidjeti početak vladavine pravednosti za život vječni. Zatim će reći jedni drugima: „Hajde da se popnemo na goru Doma Gospodnjeg” – pridružimo se Božanskoj vladavini uspostavljenoj u Izraelu; Izraelov veliki Zakonodavac tada će također biti naš Učitelj i hodit ćemo stazama koje on usmjerava; jer će Zakon izaći s brda Siona [proslavljene duhovne Crkve] i riječ Gospodnja iz Jeruzalema, zemaljskog predstavnika nebeske vlasti. – Mihej 4:2.

SUBOTA POPODNE

Brat Coward bio je na programu za subotu poslijepodne, ali izletnička skupina nije stigla na vrijeme da mu dopusti služiti. Umjesto toga skupština na Kongresu je bila uvelike poučena Berejskim studijem Svetog Pisma kojeg je vodio brat PSL Johnson. Budući da je zajednica bila prevelika da bi se tretirala kao jedan opći razred, brat Johnson je pozvao starješine raznih zajednica da se pokažu, a zatim ih je zamolio da dođu naprijed i sjednu zajedno u prve redove. S njima je proveo Berejski studij, postavljajući im pitanja i izvlačeći od jednih i drugih ispravne odgovore na njih. Nadamo se da je lekcija bila od velike pomoći i da će običaj korištenja ovih Berejskih lekcija rasti u budućnosti kao što su to činili već neko vrijeme. Tražimo da Putujuća braća daju jedan uzorak Berejskog Biblijskog Studija na svakoj posjećenoj točki. Putem njih dragi prijatelji na svakom mjestu mogu imati izuzetno korisne, isplative i zanimljive sastanke. Vjerujemo da razredi koji ih koriste najbolje napreduju.

Nakon Službe hvale u 19:30, održali smo sastanak za pitanja na kojem su iznesena neka izvrsna pitanja, koja su pokazala da su mnogi od dragih prijatelja ozbiljno i duboko razmišljali o značajkama Božanskog plana. Istina, na mnoga pitanja već je odgovoreno u „Studijama Svitanja,” a na neka od njih radije smo odgovorili upućujući na materijal za čitanje, uvjeravajući sve da će odgovori biti zadovoljavajući nego što bismo mogli dati u nekoliko trenutaka koji su nam na raspolaganju. U cjelini, sastanak je bio dobar.

NEDJELJA, 1. KOLOVOZA

Tema nedjeljnog jutra u 8:30 bilo je krštenje i njegov značaj. Prijateljima smo se obratili sa svom ozbiljnošću za koju smo bili sposobni, objašnjavajući pravo krštenje i kako se ono razlikuje od mnogih pogrešnih teorija u pogledu istoga. Nakon bogoslužja oni koji su željeli simbolizirati u vodi svoj ukop ili krštenje s Kristom u njegovu smrt pozvani su da izađu, i nakon što su ispitani, dobili su desnu ruku zajedništva u „Crkvi...čija su imena zapisana na nebu.” Deset uličnih automobila čekalo je da preveze brojnu publiku do nedalekog jezera, gdje su unaprijed bili napravljeni temeljiti aranžmani za posluživanje prijatelja. Stotinu dvadeset i šest (126) odraslih osoba kršteno je simbolično u vodi. Bila je to duboko dojmljiva prilika, a okolina je bila naklonjena.

Naša poslijepodnevna tema bilo je obraćanje javnosti – „Gdje su mrtvi?” Bila je vrlo temeljito reklamirana i bila je prisutna sjajna publika, procijenjena na 4500 ljudi. Posvećena je najveća pažnja, neki su, unatoč velikoj vrućini, stajali tijekom službe koja je trajala dva sata. Navečer, nakon službe hvale, brat Johnson ponovno se obratio Kongresu.

U ponedjeljak ujutro od 8:30 do 10:30 prijatelji su uživali u vrlo lijepoj sezoni osvježenja na sastanku hvale i svjedočanstva. Točno u 10:30 obratili smo se Kongresu. Nakon što smo objasnili da će brat Jones održati govor poslijepodne i da će simpozij o ljubavi biti posljednji sastanak kongresa navečer, mi smo na neki način zaključili kongres, dajući glas zahvalnosti braći skupštine za primljene usluge u vezi s vrlo mudrim i korisnim aranžmanima koji su osigurani za našu udobnost; a također i Klubu poslovnih ljudi, koji nam je preko svog mjesnog odbora dao na korištenje lijepu dvoranu u kojoj smo se sastajali. Prisjetili smo se Gospodinovih blagoslova u vezi s Kongresom i kako njemu dugujemo više nego svima ostalima zahvalnost, hvalu i službu s poštovanjem. Podsjetili smo sve da od njega dolazi svaki dobar i savršen dar; kome trebamo pružiti svu službu svoga bića. Razmotrili smo nevjerovatnost da se svi ikada ponovno sretnemo s ove strane zastora, ali mogućnost da se svi sretnemo s Gospodinom, ako smo vjerni, onkraj zastora. Naša su srca s čežnjom iščekivala „Opću skupštinu Crkve prvorodenih”. Uzeli smo u obzir voljene koji su otišli prije, i drage koji su, u duhu svojih umova, bili s nama na Kongresu, iako nisu mogli biti s nama osobno; i činjenica da ćemo se uskoro rastati; i blaženu sigurnost da kada se postignu novi uvjeti neće više biti tako neizvjesnih rastanaka s onima koji se budu smatrali dostojnima sudjelovanja u Božanskom zajedništvu. Dok čekamo za „promjenom” i da će životna iskušenja biti okončana, i dok vjerujemo da ćemo čuti Učiteljevo „Bravo!” odlučili smo biti strpljivi i zapamtiti da nas istinsko poštovanje prema Gospodinu upozorava da trebamo strpljivo čekati njegovu providnost kao ono što je za našu najveću dobrobit.

Nakon toga su Putujuća braća pozvani naprijed i svakome je dan tanjur kruha. Zatim su starješine mjesne Crkve pozvani naprijed, s Putujućom braćom s obje strane. Tada su pozvani Kolporteri koji su se, na naše iznenađenje, odazvali na broju od gotovo dvije stotine. Potom je skupština dobila priliku proći duž reda i sve nas pozdraviti stiskom ruke, kako bi s nama izmijenili koju riječ Božjeg blagoslova dok smo se mi rukovali i pozdravljali jedni s drugima! Zajednica je u međuvremenu pjevala poznate pjesme, dok su sudionici druženja često bili dirnuti do suza. Bilo je to blagoslovljeno i najdirljivije iskustvo i sigurno će ga se mnogi dugo sjećati i njime će biti ojačani da znaju i vrše Očevu volju. Služba je završila riječju molitve koja nas je sve preporučila Očevoj zaštitničkoj skrbi i prisjećala se onih koji su nas voljeli posvuda kojima nije dopušteno biti s nama. Zatim su nas odvezli na večeru, a nakon toga u automobilu na željezničku stanicu. Neki od dragih prijatelja bili su tamo na posljednjem pozdravu. Popodnevna vožnja, a zatim

cijela noć i do podneva sljedećeg dana doveli su nas u Aberdeen, SD

ABERDEEN, SD, KONGRES

Kongres u Aberdeenu sastao se 1. kolovoza pod predsjedavanjem brata GH Drapera. Kongresu se obratio pozdravima iz mjesne Crkve i okolice, a u ime Društva odgovorio mu je brat Henry Hoskins, stariji, prikladnim riječima. Zatim je uslijedio srdačan sastanak hvale i svjedočanstva do podneva. Popodne se brat Hoskins obratio Kongresu. Navečer nakon službe hvale brat George Draper održao je govor. Ponedjeljak ujutro bio je u potpunosti posvećen hvalama i svjedočanstvima od strane dragih prijatelja koji su prisustvovali Kongresu, a koji su uglavnom bili iz Sjeverne i Južne Dakote i Minnesote. Mnogi od njih govorili su o tome kao o njihovom prvom Kongresu i govorili su koliko im je Istina dragocjena i koliko su uživali u susretu s drugima iste dragocjene vjere i kušanju zajedništva srodnih umova sličnih onima gore.

Brat George Draper održao je govor o posvećenju, nakon čega je pružena prilika za simbolično uranjanje za one koji su to željeli iskoristiti. Šesnaest ih je uronjeno. Navečer, nakon službe hvale, brat John Hoskins održao je govor.

UTORAK UJUTRO, 3. KOLOVOZA

Brat Henry Hoskins, stariji, obratio se Kongresu i stigli smo na vrijeme za kratki govor prije večere u obliku pozdrava i poticaja. Poslijepodnevni govor, koji je bio oglašen, bio je dobro posjećen od strane javnosti. Naša je tema bila „Rušenje Sotonina carstva.“ Imali smo izvrstan sluh, pogotovo s obzirom na to da je popodne bio radni dan i prilično toplo. Procjenjuje se da ih je bilo između šest i sedam stotina. Ostale sjednice Kongresa pokazale su dvjestotinjak nazočnih. U večernjim satima u 18:30 sati obratili smo se prijateljima Istine iz teksta „Ni za što se ne brinite, i na svemu zahvaljij.“ Nastojali smo pokazati koliko je siguran Božji narod i da, dok su oni cijelo vrijeme za ispoljavanje strahopoštovanja, pravi strah će odagnati svaki drugi strah i da što više znamo o velikom Stvoritelju to ćemo više cijeniti njegovu vjernost i njegovu sposobnost i spremnost da ispuni svoje dobro obećanje da će sve raditi za naše dobro, jer ga volimo, jer tražimo da naš poziv i izbor budu sigurni. Nastojali smo pokazati da oni koji drže svoja srca potpuno odana Gospodinu i svoje zemaljsko sve na oltaru žrtve nemaju razloga za mrmljanje ili prigovaranje, jer je naš Gospodin voljan učiniti da njegova milost obiluje svime što je njegovo i jer povlastice služenja i žrtve naša su jamstva dolazeće slave, časti i besmrtnosti, i zato što bez ovih „Kristovih patnji“ ne možemo biti „njegovi članovi“.

Potaknuli smo drage prijatelje da potaknu sav Gospodinov narod posvuda na radost, bez obzira na

njihovo zemaljsko stanje – u bolesti, u siromaštvu, u bogatstvu, u časti, u nečasti – jer su njegovi i jer Kralj Slave nadzire njihova iskustva. „Gle, kakvu nam je ljubav udijelio Otac da se sinovima Božjim zovemo“, „A ako djeca, onda smo i baštinici; baštinici Božji, a subaštinici Kristovi; ako tako trpimo s njim da se zajedno proslavimo.“ (1. Ivanova 3:1 ; Rimljanima 8:17.) Čak i u nevolji, uvjerava nas apostol, možemo se pobjedonosno radovati. Međutim, potrebna je određena zrelost vjere i povjerenja punog poštovanja kako bi se dopustilo radovanje u nevolji. Poticali smo sve da rastu u milosti i znanju i predložili ilustraciju svetog Pavla i Sile u zatvoru s rukama i nogama čvrsto u kladi i leđima ranjenim i razderanim od bičevanja. Napomenuli smo da ako su oni bili u stanju pjevati hvalu Bogu pod tim uvjetima, onda se i mi, pod istim obećanjima i nadahnuti istim nadama, možemo isto tako radovati u nevolji. Radujemo se što smo, pod Božanskom providnošću, u pripremi za Božansko Kraljevstvo i što, pod nadzorom našeg Nebeskog Gospodina, sve stvari rade zajedno za naše dobro, dopuštajući nam da se radujemo u tome i u veličanstvenoj nadi da ćemo biti s njim uskoro.

Obraćanje smo završili riječima utjehe i veselja te podsjetnicima na vrijeme kojem se svi nadamo, susretu s našim Gospodinom i jedni s drugima i sa svim vjernima u Kristu Isusu u nebeskom Kraljevstvu. Zatim je došla naša gozba ljubavi, kojom smo zatvorili Kongres. Bila je to blagoslovljena sezona i naša su se srca rastapala i tekla zajedno. Doživjeli smo jedinstvo u zajedništvu u Tijelu Kristovu u Crkvi i radovali se u njemu i u međusobnoj ljubavi, s najboljim željama i nadama jedni drugima naznačenim riječju i stiskom ruke.

Broj nas je pratio do vlaka. Na platformi smo dodatno blagoslovlili odnos i rastali se pjevajući jedni drugima i Gospodinu himne hvale i zahvalnosti. Ubrzo smo jurili na putu prema St. Paulu, Minn., gdje smo stigli sat vremena kasnije i zatekli četrdesetak prijatelja na peronu koji su nas čekali. Jedva smo imali vremena da se rukujemo i uspostavimo veze, ali smo to učinili, zahvaljujući Bogu za duh ljubavi i jedinstva koji ujedinjuje svu djecu mira. Dok smo se rastajali, iz srca i s usana uzdizale su se pjesme zahvalnosti Darovatelju svakog dobrog dara.

Jedan od prijatelja iz Milwaukeeja ukrcao se na naš vlak prije nego što smo stigli u njihov grad i pripremio nas za susret s oko dvadeset i pet pripadnika razreda iz Milwaukeeja, koji su nas dočekali na peronu tijekom desetominutnog zaustavljanja. Imali smo divno iskustvo s njima. Neki su nam rekli da namjeravaju prisustvovati Kongresu u Saratoga Springsu, ali je jedna draga sestra, upitana da li dolazi, rekla: „Ne, ne mogu doći; ali se nadam da ću vas sresti na velikom Kongresu na Visini i ja živim u nadi u to.“ Sigurno dragi prijatelji posvuda očituju Duh Istine i pokazuju njegove plodove u svojim riječima i ponašanju.

Stigavši u Chicago saznali smo da su tamošnji dragi prijatelji dogovorili sastanak. Uklopili smo se u program i razgovarali s njima trideset pet minuta. Mnogi od njih su nas zatim pratili do depoa, uključujući petoricu koji su nas pratili na Kongres u Toledu. Opet smo imali vrlo nježne oproštaje, „Bog te blagoslovio,” itd. Oko četrdeset bilo je ujedinjeno srcem i glasom u pjesmi kad je vlak krenuo.

TOLEDSKI KONGRES

Stigli smo u Toledo u četvrtak ujutro, 5. kolovoza. Odbor nas je dočeka u depou i otpratio na doručak, a kasnije i na mjesto sastanka. Kongres je već zasjedao dva dana s velikim zanimanjem svih. Govor o krštenju i dogovorena služba bili su održani ujutro po našem dolasku. Prijavljeno je da je to bila vrlo svečana i dojmljiva prigoda. Potopljeno ih je čak stotinu. Ukupan broj prijatelja na Kongresu bio je oko šest stotina.

Prijepodne smo imali sastanak za pitanja i pitanja su bila dobra i konkretna, a služba zanimljiva. Nakon ove službe uslijedila je gozba ljubavi, u kojoj je sudjelovalo šest prisutne Putujuće braće i oko stotinu i dvadeset kolporteru, koji su se nalazili s obje strane, dok su u samom središtu svega stajala četiri starješine zajednice iz Toleda. Prijatelji su prošli kao i obično, pozdravljajući se rukom i glasom, nastojeći potaknuti jedni druge na vjernost i revnost u Gospodinovoj stvari. Bila je to sretna prilika. Poslijepodnevna sesija sastojala se od govora brata dr. LW Jonesa. Tijekom poslijepodneva imali smo „problemski kutak” koji je, vjerujemo, rezultirao pomaganjem nekih od poteškoća i nedoumica. Večernja služba bila je za javnost i okupila je veliki broj ljudi – oko tisuću i sto. Imali smo najveću pozornost dok smo nastojali predstaviti „Prošlost, sadašnjost i budućnost čovjeka s biblijskog stajališta”. Na putu do depoa dostavljeno nam je osvježanje sladoledom i ubrzo smo se pozdravili i krenuli smo za Pittsburgh, petero nas je pratilo.

SKUP U PITTSBURGHU

Bilo nam je izuzetno zadovoljstvo upoznati drage prijatelje Pittsburgha i okolice, čija nam lica vraćaju ugodna sjećanja na davne dane. Kapela Biblijske kuće bila je krcata čak i na ulazu. Uvjerili smo drage prijatelje da smo imali Gospodinov blagoslov i dragocjene i opetovane duhovne gozbe tijekom kongresnog putovanja, ali da nam nijedan susret nije prichinio veće zadovoljstvo od ovog, i da je naša ljubav

srca široka i duboka prema svima iz Gospodnjeg dragog stada, uvijek ćemo s ljubavlju razmišljati o dragim ljudima iz Alleghenya. Zatim smo održali govor u kojem smo nastojali izložiti određene značajke Božanskog plana koji su, nadamo se, bili od pomoći našim dragim slušateljima – u odnosu na Saveze, prateći iste do oca Abrahama i u slavni dovršetak na kraju Milenijskog doba. Sastanak je završio u 21:10, ali ubrzo smo ustanovili da nismo ostavili dovoljno vremena za rastanak i, kako su dragi otkrili da moramo ići bez pozdrava, kako bismo uhvatili naš vlak, „najljubavnije su nasrnuli na nas” i pokušali smo ih zadovoljiti stiskajući im obje ruke. Napokon smo stigli do pločnika, a zatim do depoa, da bismo ustanovili da se ondje okupila poprilična gomila, gdje su se pozdravili. Subotnji odmor u Brooklynu pripremio nas je za nedjelju, još jedan ugodan jednodnevni kongres.

U BROOKLYNU, 8. KOLOVOZA

Prijepodnevna služba sastojala se od susreta molitve, hvale i svjedočanstva, koji je bio dobro posjećen, a svjedočanstva su bila puna žara duha. Bilo je dobro biti tamo. Oni iz zajednice koji su bili izvan grada i nikada nisu jeli u „Bethelu” bili su pozvani da prigrle priliku i večeraju s nama. Četrdeset ih se odazvalo, a betelska obitelj pridružila se ostatku zajednice na ručku u kapelici Tabernakula.

Poslijepodnevna služba bila je dobro posjećena za dan usred ljeta, oko šest stotina prisutnih. Skoro dva sata razgovarali smo s njima o Riječi Gospodnjoj koja se nalazi u Izaiji 40:1, „Tješite, tješite moj narod, govori Bog vaš.” Na kraju nam je rečeno da je poteškoća sa službom to što nije dovoljno duga. Na našem večernjem ručku sudjelovalo je dvjestotinjak. Zatim je uslijedila večernja služba hvale od 7 do 7:30, nakon koje je odmah uslijedio Sastanak pitanja kojem je prisustvovalo oko četiri stotine, koji su posvetili najveću pozornost. Pitanja su bila izvršna.

Skreće nam se pozornost na činjenicu da smo u pripremanju kongresa u San Antoniju izostavili obavijest o javnoj službi navečer 13. srpnja. Održana je u Operi i bila je u svakom pogledu uspješna, koliko možemo procijeniti. Zgrada je bila krcata, a pozornost izvršna. Razgovarali smo oko dva sata o „Gdje su mrtvi?” Literatura se besplatno uzimala na kraju službe. Bilo je prisutno oko tisuću i tri stotine.

„NEKA BUDE VOLJA GOSPODNJA”

– DJELA 21:1-17. – 12 RUJNA –

OVA lekcija nam pokazuje kako su apostol i drugi iz rane Crkve bili izloženi poteškoćama, razočarenjima i protivljenjima, kao što smo mi danas. Činjenica da je Gospodnja sila bila s njima, darovi govorenja jezika,

čuda, iscjeljivanja, istjerivanja đavola, itd., bila je nadoknađena drugom činjenicom da njihov tok života nije, ni na koji način, bio gladak. Čak i kad su bili u misijama milosrđa i mira, čak i kad nisu obavljali

evangelizacijski rad, izravno su se borili s Protivnikom i njegovim silama tame. Napuštajući Milet, sveti Pavao i njegovi drugovi bili su ovisni o prirodnim zakonima i propisima. Nijedna brza jahta se nije dogodila da ju ugledaju i ukrcaju se te ih odnese do njihovog odredišta. Umjesto toga, morali su uzeti teretni jedrenjak, koji se tu i tamo zaustavljao zbog svog posla, bez obzira na važnog Židova i njegovih osam drugova na brodu. Doista će biti iznenađeni neki od ovih mornara kada će, malo kasnije, tijekom Milenija, izaći i biti dovedeni do spoznaje Istine i saznati da su nekada imali privilegiju voziti plemenitog sv. Pavla. Možemo biti sigurni da će svako dobročinstvo učinjeno njemu ili njegovim drugovima biti propisno zapamćeno i nagrađeno, u skladu s obećanjem našeg Gospodara da će nagrada biti dana onima koji daju čak i čašu hladne vode makar i jednom od najmanjih njegovih učenika.

Trebamo se prisjetiti da nas „svijet ne poznaje, kao što njega nije poznavao.” Ako smo ponizni umom, nećemo očekivati velike stvari za sebe ili posebnu pažnju od onih s kojima smo u društvu – niti od Gospodina trebamo očekivati čuda. Umjesto toga trebamo cijeniti da se u nama očituje čudo Gospodnje milosti – u naklonosti koja nam je donijela dobru vijest i privilegiju da budemo njezini sluge – Božji veleposlanici. Osim toga, pod ovim uvjetima, hodajući po vjeri, a ne po gledanju, nesumnjivo ćemo bolje napredovati kao nova stvorenja u razvoju karaktera nego da nas je Gospodin nosio na cvjetnim lejama lakoće bez oluja, bez protivljenja, bez poteškoća. Teškoće pozivaju na vjeru i privlače naša srca velikom Vrelu blagoslova, te su stoga među „svim stvarima” koje rade za našu duhovnu dobrobit.

Dok je brod iskrcavao svoj teret u Tiru, Sv. Pavao i njegovi drugovi potražili su neke od ljudi Istine, s kojima su očito imali posebnu sezonu zajedništva tijekom sedam dana čekanja. Ovo nas podsjeća na to kako Gospodinovi sljedbenici u sadašnjem vremenu vole susresti Putujuću braću na njihovim putovanjima i kako Putujuća braća željnih srca traže one koji poznaju i ljube Otkupitelja, „upravo onoliko koliko ih je pozvao Gospodin, Bog naš.” Ovdje je Apostol dobio poruku od nekih svojih prijatelja koji ga pozivaju da ne ide u Jeruzalem; ali je ipak nastavio svoj put. Kad su napuštali prijatelje Tira, muškarci, žene i djeca pratili su ih do broda, jer je grad očito bio malo udaljen od pristaništa. Zatim su na plaži zajedno, u zajedništvu s Gospodinom i međusobno, tražili blagoslov nad onima koji su otišli i nad onima koji su ostali. Kako nas ovo dodatno podsjeća na sadašnja iskustva i ljubav, zajedništvo, interes koji imamo jedni za druge – jače od bilo koje zemaljske veze!

Zaustavljanje još jednog dana pružilo je još jednu priliku za susret s braćom u Ptolemaidu – još jedan

jednodnevni kongres, možemo biti sigurni! Sljedeće mjesto zaustavljanja bilo je u Cezareji, u domu Filipa, evanđeliste, koji je bio jedan od sedam đakona izabranih u Jeruzalemu – mučenik Stjepan bio je još jedan od sedam izabranih za brigu o mateijalnim stvarima Crkve u vrijeme kada je neuspješni pokušaj komunizma Gospodin dopustio kao dokaz nesvršishodnosti takvog uređenja u Crkvi.

Uzgređ, spominje se da je Filip imao četiri kćeri djevice „koje su prorokovale,” ali što je time označeno možda ne znamo sa sigurnošću. Ne smijemo na brzinu pretpostaviti da su ove četiri mlade žene bile javne učiteljice u Crkvi, usprkos jasnim izjavama apostola o toj temi. Možda su imali neko javno zanimanje poput javnog nastupa ili podučavanja – moguće je da su bili školski učitelji. Učenje tog vremena nije bilo, kao sada, kroz proučavanje knjiga, već kroz usmena izlaganja ili proročanstva. Mi preferiramo razumjeti odlomak u ovom svjetlu i u skladu s općim naukom Svetoga Pisma, koje posvuda obvezuje braću za javno naučavanje u Crkvi.

„SINOVI I KĆERI ĆE PROROKOVATI”

Rubna referenca u našoj zajedničkoj Bibliji poistovjećuje ovu referencu na ove četiri djevice s Joelovim proročanstvom, „Vaši će sinovi i kćeri proricati; vaši će starci sanjati snove, vaši će mladići imati viđenja.” Ne vidimo nikakvu vezu između proročanstva i ove izjave koja se odnosi na Filipove četiri kćeri. Uistinu, nema čak ni naznake da su se posvetili Gospodinu ili da su primili Svetoga Duha. Činjenica da su bile djevice ne bi značila ništa slično. Uzgređ, možda bi bilo dobro da ovdje u nekoliko riječi istaknemo što mi razumijemo kao značenje riječi proroka Joela.

Sveti Petar poistovjećuje proročanstvo u cjelini s pentekostnim blagoslovom Crkve deset dana nakon uzašašća našega Gospodina. To, međutim, ne znači da se proročanstvo tamo ispunilo u cjelini. Sveti Petar kaže da je ovo čemu su svjedočili bilo ono, ili dio onoga o čemu je govorio prorok Joel. Ima li ikakvih pokazatelja da je Duh Sveti bio izliven na sinove i kćeri vjernika na Pedeseticu? Nikakav! Došlo je samo do samih posvećenih vjernika. Imaju li svi mladi kršćani koji primaju Duha Svetoga posebna iskustva u viđenjima? A imaju li svi stari,iskusni kršćani posebna iskustva u sanjanju snova? Zasigurno ne! Ispravno ne! Proročanstvo se dijeli na dva dijela; jedan koji se odnosi na ovo Evandeosko doba i drugi koji se odnosi na Milenijsko doba. Gospodin je donekle sakrio razumijevanje stvari upućujući prvo na blagoslove Milenijskog doba, a zatim na ovo Doba i njegove blagoslove.

Dva doba i njihovi blagoslovi razlikuju se, stoga, izrazima, „U one dane,” što označava Evandeosko

doba, i „Nakon onih dana,” što označava Milenijsko doba. Još uvijek smo u Evandeoskom dobu, nazvanom „U one dane.” I još uvijek imamo blagoslove obećane u ovom dobu, naime, darivanje svetog duha Božjim slugama i sluškinjama bez obzira na dob, spol ili nacionalnu pripadnost. Ovaj blagoslov započeo je na Pedeseticu i završit će pomazanjem posljednjeg člana Tijela Kristova. Tada će započeti drugi dio blagoslovljenog obećanja, naime, „Nakon onih dana izlit ću svoj duh na svako tijelo.” Ovaj se blagoslov sigurno ne odnosi na sadašnje vrijeme; i jednako će sigurno imati ispunjenje pod službom Tisućgodišnjeg kraljevstva. Tada će doći vrijeme kada će „Vaši sinovi i Vaše kćeri proricati,” poučavati. To neće biti učenje u Crkvi, niti Crkve, nego učenje svijeta od strane svijeta, pod nadzorom proslavljenog Krista na duhovnom nivou postojanja, i usavršenih Drevnih Dostojnika na ljudskom nivou postojanja kao zemaljskih predstavnika nebeskog Kraljevstva.

Sada primijetite izraz: „Vaši će starci sanjati snove, a vaši će mladići imati vizije.” Preferiramo drugačiji prijevod, koji, vjerujemo, daje željenu misao, naime, „Vaši mladići će vidjeti veličanstvene vizije (Obnove, blagoslova, itd., u procesu ispunjenja) o kojima su vaši drevni ljudi sanjali (stvari u pogledu kojega su se maglovito nadali i nejasno razumjeli i silno žudjeli).”

„PLAČETE I LOMITE MI SRCE”

Agab je bio obuzet duhom proricanja, poput starih proroka, tako da je proricao buduće događaje. Bio je dobro poznat Crkvi. On je bio taj koji je prerekao veliku glad u cijelom svijetu, koja se dogodila u danima Klaudija Cezara. (Djela apostolska 11:28.) Došao je u Cezareju dok je sveti Pavao bio tamo, i, uzevši pojas svetog Pavla, vezao sebi ruke i noge i izjavio da Duh Sveti svjedoči da će tako Židovi u Jeruzalemu vezati svetog Pavla, vlasnika pojasa, i predati ga poganima. Ovo je proročanstvo bilo u potpunom skladu s drugim predviđanjima o šteti apostolu. Stoga nije ni čudo da su ga njegovi prijatelji koji su ga pratili i drugi u Cezareji poticali da odustane od posjeta i tako izbjegne štetu za koju je naznačeno da će se dogoditi ako ode. Obično bismo pretpostavili da je savjet dobar i da nije mudro ulaziti u poteškoće. Ali sveti Pavao je očito imao neki drugi savjet od Gospodina, pod kojim je djelovao – nešto što mu je bilo obvezno, što ga je navelo da se odvaži na sve kako bi ispunio svoju dužnost. Ne smijemo misliti da je apostol stoički, hladnokrvno ušao u ovu nevolju. Takva misao je odbačena kada primijetimo njegov odgovor svojim upornim prijateljima. Pun osjećaja za njih, kao i za sebe, odgovorio je: „Što činite plačući i slamajuć mi srce? Jer ja sam spreman ne samo biti svezan nego i umrijeti u Jeruzalemu za ime Gospodina Isusa.” Junačke riječi! Plemeniti osjećaji! Oličena vjernost!

Očito je Gospodin iskušavao apostola, razvijajući u njemu karakter, postojanost, vjernost. Ne da te osobine nije imao prije, nego da će sva ta iskustva nastojati produbiti i popraviti taj karakter. On nam daje naslutiti da je otišao u Jeruzalem pod zavjetom, pod nekim svečanim obećanjem Gospodinu, u vjernom izvršavanju neke dužnosti. Pitanje je sada bilo hoće li održati ovaj zavjet? Bi li ispunio obvezu ili bi ga odvratilo strah od onoga što bi mu čovjek mogao učiniti ili molbe prijatelja? Radujemo se apostolovom duhu, njegovoj vjernosti, njegovoj hrabrosti. Budući da je shvatio da je Božja volja da treba ići u Jeruzalem, znao je da će Otac utjecati na sve stvari, u skladu sa savjetom njegove vlastite volje.

Očito je njegov posjet Jeruzalemu bio prigodan, mogli bismo reći neophodan, za učvršćivanje „domaćinstva vjere,” i za pomoć nekima od njih u jasnijem stavu u pogledu obveza Zakona i slobode od Zakona. onima koji su prihvatili Krista. Osim toga, s ovog je mjesta Gospodin odredio da Apostol ode u Rim da i ondje objavi njegovo ime, u političkoj prijestolnici svijeta; i da prvo treba objaviti Evanđelje Agripi i Festu i drugim uglednicima, te da preko njih bude pozvan na posebnu pozornost cara i drugih na vlasti u Rimu. Bilo je sasvim ispravno što su Apostolovi prijatelji odustali od daljnjih preklinjanja. Prvo, jer su prepoznali da on vrši volju Gospodnju; i zato što, kao drugo, daljnji naponi očito ne bi uspjeli da ga pomaknu od njegove namjere – pokazali bi se besplodnim. Treće, zato što su mu još više otežavali, slamali mu srce.

Upamtimo svi da su svi Gospodinovi posebni odnosi sa njegovim narodom tijekom ovog Evandeoskog doba u cilju razvijanja njihovog karaktera, ne samo dobrog karaktera, već čvrstog karaktera. Nije dovoljno da prihvatimo Krista, niti je dovoljno da ga propovijedamo drugima. Da bismo bili sposobni za nebesko Kraljevstvo, moramo razviti karaktere u skladu s našim Gospodinom – nježne, ali čvrste; sladak, ali jak. Ovo je označeno u uvjetima našeg učenja. Moramo kopirati našeg Učitelja, koji je također naš Otkupitelj. Moramo dopustiti da njegovo svjetlo sja. Važno je da vidimo tu činjenicu. Očito je poteškoća s većinom ljudi u tome što ne vide i ne razumiju svrhu života; stoga se na njih uzalud troše vrijedne prilike i dragocjene lekcije.

G. Marden je nedavno rekao: „Poznajem čovjeka čija su postignuća bila čudo svih koji su ga poznavali, koji je u svom djetinjstvu donio odluku: 'Neka svaka prilika bude velika prilika, jer ne možete znati kada sudbina može uzeti vašu mjeru za veće mjesto.' Ako je bio u školi, stalno je razmišljao: 'Ne smijem preskočiti teške probleme, jer bi se mogli pojaviti u mojoj zreloj dobi i svjedočiti protiv moje vjernosti kao dječaka, i može me poraziti. Moram vidjeti priliku u svakoj

lekciji i njegovati naviku pobjeđivanja, naviku vjernosti i točnosti.”

Ovo je samo elaboracija onoga što Dobra knjiga kaže: „Čini svojom snagom ono što tvoja ruka može učiniti, jer nema ni mudrosti ni znanja ni plana u grobu u koji ideš.” I opet: „Tko je vjeran u najmanjem bit će vjeran i u većem.”

Poteškoće na putu ne bi dokazale da to nije pravi put. Bunyanov putnik, putujući prema nebeskom gradu, naišao je na Brdo teškoća na svom putu. I naš je Gospodin unaprijed upozorio sve koji će ići njegovim stopama da njihov put nužno mora biti pun nevolja – kušnji. Nagrada je onima koji pobijede. Nije moglo biti pobjeđivanja ako nije bilo poteškoća.

KAKO ODREDITI VOLJU GOSPODNJU

Apostol nam ne govori na temelju čega je vjerovao da će vršiti volju Gospodnju idući u Jeruzalem, ali možemo biti sigurni da je imao značajne razloge vjerovati da ide putem Gospodnjim. Cijeli njegov karakter pokazuje nam da bi on bio previše oprezan, kao i previše vjeran, da bi išao u bilo kojem smjeru suprotnom Božanskoj volji.

Što se tiče načina na koji možemo odlučiti što je, a što nije Gospodnji put za nas, nalazimo da je pravilo za koje nam George Mueller kaže da ga je slijedio toliko gotovo jednako onome kojega i sami slijedimo da ga sa zadovoljstvom citiramo:

„Tražim u početku da svoje srce dovedem u takvo stanje da ono nema vlastite volje u vezi s određenom stvari. Devet desetina poteškoća je prevladano kada su naša srca spremna vršiti volju Gospodnju, kakva god ona može biti. Nakon što sam to učinio, ne prepuštam rezultat osjećaju ili jednostavnom dojmu. Ako to učinim, postajem podložan velikoj zabludi. Tražim volju ili Duha Božjeg kroz, ili u vezi s, Riječju od Boga. Duh i Riječ moraju biti spojeni. Ako gledam samo na Duha, bez Riječi, izlažem se također velikim zabludama. Ako nas Duh Sveti uopće vodi, on će to učiniti u skladu s Pismom, i nikad suprotno njemu. Dalje, uzimam u obzir providonosne okolnosti. One često jasno ukazuju na Božju volju, u vezi s njegovom Riječju i njegovim Duhom. Molim Boga u molitvi da mi ispravno otkrije svoju volju. Stoga molitvom Bogu, proučavanjem Riječi i razmišljanjem, dolazim do

STRPITE SE BRAĆO

Ponekad se pitamo zašto nas naš Gospodar stavlja u sferu tako usku, tako opskurnu; da ništa što nazivamo radom ne može pronaći ulaz; Postoji samo prostor za patnju, za izdržati.

Pa Bog voli strpljenje! Duše koje borave u tišini, Rade male stvari ili se mirno odmaraju, Mogu isto tako savršeno ispuniti ovu misiju; Biti jednako korisni u Očevim očima,

promišljenog suda prema najboljem od mog znanja i prilike, i, ako je moj um tako miran, nastavit ću u skladu s tim.”

VISOKO POŠTOVANI MNASON

U dogledno vrijeme Apostol i njegovi drugovi krenuli su u Jeruzalem. Čitamo: „Sabrali smo svoje stvari i pošli gore u Jeruzalem.” Ova riječ stvari danas nije općenito u upotrebi. To je stari engleski i označava torbe ili prtljagu; kutija, prtljaga; lug, prtljaga; nositi, transport.

Mnason s Cipra, dugo vremena učenik, s kojim su putnici odsjeli u Jeruzalemu, susreo je putnike u Cezareji i s nekom braćom u potonjem mjestu pratio ih je u Jeruzalem. Bili su veselo društvo od vjerojatno desetak, ali ipak strašno društvo, s obzirom na njihovo očekivanje da će se nešto sigurno dogoditi njihovom voljenom bratu, apostolu Pavlu – jer, „Ako jedan ud Tijela pati, svi udovi trpe s njim.” Kad su stigli u Mnasonov dom, još su ih druga braća dočekala, iako je redovni sastanak i službeni pozdrav uslijedio tek kasnije preko svetog Jakova, koji je izgleda bio poglavar ili glasnogovornik među braćom.

Mnason je očito cijenio svoje goste i uživao u privilegiji njihovog ugošćenja. Ali koliko je njegova radost naknadno bila pojačana, možemo samo zamisliti. Buduće godine apostolova života, njegova istaknutost pred Crkvom, blagoslovi koji su od njega išli svima u javnosti, morali su biti s njim i u tijeku svakodnevnog života i blagoslivljati njegove pogodnosti. Iako je bila velika čast ugostiti Gospodina, kao što su to učinili Lazar, Marija i Marta u Betaniji; Velika je čast ugostiti apostola kao što je Mnason učinio, također je velika čast danas ugostiti bilo kojeg od Gospodinovih učenika, bilo da su slabi i mali ili ugledni u očima svijeta. Svaki kršćanin mora imati tu želju, ako ima bratsku ljubav. I svatko tko ugosti proroka može očekivati prorocku nagradu – nagradu proporcionalnu časti proroka u očima našeg Velikog Kralja, čiji smo svi veleposlanici. Iako bi bila daleko veća čast, u jednom smislu, ugostiti samoga Gospodina nego ugostiti bilo koga od njegove braće, ipak je osobna pozornost našem Otkupitelju nemoguća, on nas je uvjerio da će prihvatiti bilo što i sve što se učini najmanjem od njegove braće, kao da je učinjeno njemu.

Kao oni koji se bore s nekim velikim zlom, Krčeći stazu koju svako oko može vidjeti, Naš Spasitelj brine za veselo pristajanje jednako kao i za užurbanu službu.

Pa ipak, on voli službu – gdje se daje od zahvalne ljubavi koja se oblači u djelo; Ali posao koji je obavljen ispod biča dužnosti, Budite sigurni da na takve on obraća samo malo pažnje.

Krist nikada od nas ne traži tako težak posao,
koji ne ostavlja vremena za odmor do njegovih nogu;
Stav čekanja i očekivanja –
On često smatra da je usluga najpotpunija.

On ponekad želi naše uho – našu ushićenu pažnju -
Da bi nam odao neku najslađu tajnu.

Uvijek u vrijeme najdublje tišine.
Srce nalazi najdublje zajedništvo sa srcem.

Zatim nastoj da mu udovoljiš, što god ti on naredi –
Bilo da radiš, da patiš, da mirno ležiš;
Malo će biti važno kojim nas je putem vodio
Ako smo u svemu tome nastojali vršiti njegovu volju.

JC LARDENT.

RANE I SADAŠNJE MISIJE

– OSVRT NA LEKCIJU – 19 RUJNA –

Ključni tekst: – „Tako je silno rasla i pobjeđivala Riječ Božja.” – Djela apostolska 16:20

ISPRVA nekim bi se umovima moglo učiniti neobično neurednim da bismo trebali uspostaviti usporedbu između misionarskih putovanja apostola Pavla i putujućeg misionarskog rada u sadašnje vrijeme u kojem imamo privilegiju sudjelovati. Ipak, vidimo mnoge velike sličnosti.

(1.) Djela svetog Pavla bila su tijekom vremena žetve židovskog doba. Poslanstvo je prvo bilo do Židova. Obraćeni su većinom bili među njima. Kao drugo, on je dobru vijest o Kraljevstvu govorio poganima. Nalazimo se u vremenu žetve Evandeoskog doba. Propovijedamo poruku o žetvi ove raspodjele onima koji su navodno Božji narod, ne s očekivanjem da ćemo svim Kršćanima dočarati veličanstvena obilježja Božanskog plana, već s nadom da ćemo među njima pronaći one koji imaju sluh i zainteresirati ih i pomoći da sazriju za žetvu. Mi, isto tako, izlazimo izvan nominalnog Duhovnog Izraela prema poganima, prema svjetovnim, kada naša poruka Kršćanima ne donosi rezultate.

(2.) Sada, kao i prije osamnaest stoljeća, radnici na polju žetve, bilo kao Kolporteri ili volonteri, idu naprijed noseći dragocjeno sjeme Istine, Evanđelje Kraljevstva, za one koji imaju uši za čuti. Nekoliko ih se može naći na svakom mjestu. Na nekim mjestima rezultati su vrijeđanje jezikom i izopćenje, progon i prijezir. U drugim krajevima poruka je bolje primljena. Očito sada, kao i tada, svi koji žele služiti Istini nalaze priliku patiti za Istinu, za pravednost. Sada, kao i tada, svi dragi radnici na polju žetve mogu primijetiti

Gospodinovu providonosnu brigu nad njima i njegovo vodstvo u interesu žetve. Sada, kao i tada, postoji mnogo toga za ohrabriti, ali i za obeshrabriti. Sada, kao i tada, postoje iznenađenja za Gospodnji narod s obzirom na to gdje će Istina biti primljena i gdje će biti odbijena. Na primjer, imamo dobre vijesti o napretku svjetla u „najmračnijoj Africi,” dok često imamo dokaze da neki od pismoznanačica, farizeja i doktora zakona našeg vremena nisu dostojni Sadašnje istine. Sada, kao i tada, čini se da nam Gospodinova providnost govori da nas čekaju okovi i zatočeništva i poteškoće, ako nastavimo biti aktivni, vjerni, revni; ali sada, kao i tada, vjerni iz naroda Gospodnjeg nisu obeshabreni ovim iskustvima, nego, zajedno s apostolom, govore: „Mi smo spremni ne samo biti svezani, nego i podnijeti smrt za Krista.”

Čini se da će naš Ključni tekst vrlo brzo imati djelomično ispunjenje na paralelan način. Poruka dobiva poticaj iz dana u dan. Iako joj se suprotstavljaju razni zasljepljeni u Babilonu i lažna braća iz naše sredine i grabežljivi vukovi u janjećoj koži s taktikom klevete i ponoćnim urlcima, Istina ipak napreduje.

Bilo bi, međutim, pogrešno pretpostaviti da će Istina uskoro, ili ikada, postati popularna dok joj se Knez ovoga svijeta može slobodno suprotstaviti i potaknuti gorku zavist i svađu protiv nje i zasljepiti umove tolikih.

Pouka za nas je, Vjerno naprijed, kršćanski vojnici, boreći se za Gospodina, za Istinu, za braću – protiv grijeha i sebičnosti!

STAJATI KOD CILJA

Prethodno SMO predložili ono što sada želimo dodatno, ako je moguće, naglasiti; naime, činjenica da postoji Božansko mjerilo svetosti, pravednosti, koje će, ako se ne postigne, značiti da nas Gospodin neće prihvatiti kao članove njegove Izabrane Crkve; i, više od ovoga, našu neprikladnost za vječni život na bilo kojem nivou postojanja. Ovo mjerilo karaktera, ili oznaka savršenstva, kao što smo istaknuli, nije mjerilo ili oznaka tjelesne savršenosti, jer Gospodin prihvaća među svoje posvećene učenike one koji imaju različite stupnjeve mentalne, moralne i fizičke degeneracije. Opravdanje koje on pruža nadoknađuje mane svakoga,

kako one s većom tako i manjom manom. Haljina njegove pravednosti koja se pripisuje jednako je neophodna najplemenitijima kao i najponiženijima, i čini ove druge jednako prihvatljivima kao i prve.

S ovog stajališta priznaje se da su srce, obnovljeni um, obnovljena volja duhom začeto Novo stvorenje koje je na kušnji pred Bogom. Ispovijedao je potpunu posvećenost pravednosti i suprotstavljanje grijehu, potpunu mrtvilo za njega i odlučnost da umrtvi, usmrti, volju tijela do mjere svoje sposobnosti. Od samog početka ovo je stanje ugodno i prihvatljivo Gospodinu. Usprkos tome, u Svetom Pismu ono je isprva

prikazano samo kao stanje „djetesca,” prema jednoj ilustraciji, a prema drugoj samo kao „začeto” stanje. Mora se napredovati, karakter se mora razviti, a zatim, nadalje, mora se testirati. „Neće svaki koji govori: Gospodine, Gospodine, ući u Kraljevstvo.” Ne može svatko tko ispovijeda posvećenje, i novi život, i samopožrtvovnost u interesu istine i pravednosti, biti prihvaćen kao Kristov sunasljednik. Treba dati vremena za razvoj i za dokazivanje.

Ljubav prema Bogu imaju, od samog početka. Ali to nije ljubav najvišeg tipa. Kao što je već pokazano, to je uglavnom, ako ne i u potpunosti, ljubav iz dužnosti. „Dijete” u Kristu mora se hraniti čistim mlijekom Riječi da bi moglo ojačati. Kako se prisvaja duhovna hrana i obavljaju duhovne vježbe, dolazi do snage karaktera, oči našeg razumijevanja se šire otvaraju i razaznaju se dužine i širine te visine i dubine Božanskog karaktera koje isprva nisu bile vidljive. To nas dovodi do više vrste ljubavi prema Bogu – ljubavi prema njegovom slavnom karakteru.

U međuvremenu, također, suosjećajna ljubav prema svijetu postupno se razvija u duhovnom „djetetu.” Kako su načela Božanskog karaktera viđena i cijenjena, Novo Stvorenje ih počinje primjenjivati na sve u životu, i stoga povećava suosjećajnu ljubav prema ljudima i životinjama, prijateljima i neprijateljima. Postupno se postiže i drugi element ljubavi: isprva „dijete” u Kristu voli neku od braće – plemenitiju, nježniju, bolje obrazovanu, itd.; ali postupno, kako se Božanski karakter razaznaje, a Božanska ljubav postaje razlivena u srcu, ova se ljubav širi tako da uključuje svakog člana Božje obitelji i svakog člana pale rase – da, čak i neprijatelje. S ovim razvojem dolazi duhovna aktivnost, koja se u Svetom Pismu naziva oživljavanje – „Ti si oživio.” Ovo oživljavanje podrazumijeva djelatnost u službi Božjoj i službi braće, i ako vanjska prilika izvan ove dopušta, to bi značilo aktivnost u službi svima kojima je potrebna pomoć kakvu bismo mogli pružiti.

Kršćanski život koji je ovdje prikazan, koji je započeo kao „djetesce u Kristu,” do sada je dostigao standard muževne zrelosti u Kristu i nalazi se na granici savršene ljubavi – prema Bogu, prema braći, prema bližnjemu i prema Neprijateljima. Sve dok se ova točka ne dosegne, takva se osoba ne može smatrati sposobnom za nebo ili za vječni život na bilo kojem nivou postojanja.

Moramo imati na umu da na nebu nema razvoja i stoga sveci moraju postići savršenstvo karaktera prije nego što umru. I, slično tome, svijet tijekom Milenija mora postići ovaj savršeni razvoj prije završetka doba kako bi bio spreman za vječni život u skladu s Božanskim obećanjem i standardima.

Postavlja li se pitanje u kojoj će se mjeri ovaj standard savršene ljubavi u srcu očitovati u tijelu? Mi

odgovaramo da će se tijekom Milenijskog doba savršeno očitovati u tijelu, jer će se svijetu tada suditi prema stvarnim postignućima u njihovom tijelu, a savršenstvo kroz obnovu neće biti samo moguće, nego i potrebno. Ali što se tiče nas iz Evangeoskog doba, mi koji smo suđeni ne prema tijelu, već prema duhu, do koje mjere će novi um, nova priroda, kada bude na Cilju Savršene Ljubavi, moći upravljati i kontrolirati tijelo? Naš odgovor je da će stupnjevi kontrole mnogo varirati, u skladu sa stupnjevima nesavršenosti kojima je smrtno tijelo pogođeno.

Jedini standard koji možemo postaviti jest da bi nova priroda, novi um, nova volja bili vrlo žalosni, vrlo tužni, u pogledu bilo kakvih nedostataka ili pogrešaka svog smrtnog tijela. Gospodin bi znao (a možda i braća također u određenoj mjeri) za nastojanje Novog Stvorenja da kontrolira smrtno tijelo stupnjem njegove tuge u vezi sa svakom pogreškom, i njegovim neprestano obnavljanim naporima da dovede svaku moć tijela, i čak i svaku misao, u potpuno podlaganje volji Božjoj u Kristu. Svako suosjećanje s grijehom je dokaz da Novo Stvorenje nije kod Cilja. I nikakvo suosjećanje s grijehom, nego stalno nastojanje za pravednošću, dokaz je da je kod Cilja.

Neki mogu biti na ovom Cilju duže, a neki kraće. Naš Gospodin je sigurno bio u tome od početka svoje službe. Ondje je bio testiran, dok je bio kod Cilja savršene ljubavi. Sve nevolje Protivnika i svijeta nisu ga uspjele pomaknuti s te pozicije savršene ljubavi. Na ovom Cilju položio je svoj život. Sveti Pavao je zasigurno bio kod ovog Cilja mnogo godina prije svoje stvarne smrti. Neprestano je polagao svoj život za braću, neprestano je služio svojim neprijateljima i molio za njih; i sigurno je neprestano volio i služio Gospodina svom svojom moći i talentom.

Nijedan se kršćanin ne bi trebao zadovoljiti dugim kašnjenjem u dostizanju Cilja. Mlijeko Riječi treba primiti, njegovu snagu treba prisvojiti, duhovni vid i duhovna energija trebaju brzo uslijediti, a čvrsta hrana Božanske istine treba brzo dovesti do pune zrelosti kršćanski karakter. I kad se jednom postigne, treba ga održati pod svaku cijenu kroz sva iskušenja i poteškoće koje bi Protivniku, i svijetu, i tijelu, moglo biti dopušteno donijeti protiv nas. Najteža iskušenja dolaze nakon što smo dosegli Cilj – iskušenja za lijenost u služenju Bogu; iskušenja da uskratimo dijelove naše žrtve; iskušenja da postupamo neljubazno, nemilosrdno, bez ljubavi prema braći, ili nepravedno prema našim bližnjima, ili nevelikodušno prema našim neprijateljima. Svemu tome se moramo oduprijeti dok cijenimo svoj vječni život, dok cijenimo obećanje sunasljedstva i zajedništva s našim Otkupiteljem u Njegovom Kraljevstvu.

Tko god jasno vidi ovu temu, mora shvatiti da kao kršćanin ima posla s velikim konceptom koji će

temeljito ispitati njegovu odanost, njegovu hrabrost, njegovu revnost, njegova ljubav. Trebat će se sjetiti Gospodinovih utješnih jamstava milosti da će pomoći

u svakom trenutku potrebe ako želi izaći kao pobjednik i ne biti užasnut, niti će njegova hrabrost biti slomljena protivnikovim napadima.

